

HÊ-BƠ-RƠ, CHƯƠNG HAI ³

Chương thứ 7, 8, 9, 10, từ trong các chương đó, ô, chao ôi! Hãy mang theo viết và giấy, và mọi thứ, sẵn sàng, vì tôi tin Chúa sẽ ban cho chúng ta một thì giờ tuyệt vời. Bây giờ chúng ta...

²¹⁸ Phao-lô đang tôn cao và đặt đế, xác định địa vị, Đức Chúa Jê-sus. Vậy thì, nếu chúng ta đi trọn điều này tối nay, sáng Chúa nhật...Mà hầu hết điều này sẽ phù hợp với Sứ điệp sáng Chúa nhật, bởi vì nó giải quyết vấn đề “sự biệt riêng ngày Sa-bát.” Đó là vấn đề lớn ở giữa những người giữ ngày Sa-bát ngày nay. Và tôi muốn mời tất cả quý vị đến vào sáng Chúa nhật. Vì, ngày nào thì thích hợp, thứ Bảy hay Chúa nhật, cho sự thờ phượng? Kinh Thánh nói gì về điều đó? Vì thế nên, cho dù...Sách này là sự phân rẽ luật pháp và ân điển, và Nó đang đặt mỗi thứ một nơi. Người Hê-bơ-rơ được sống lại bởi luật pháp, và Phao-lô nói cho họ biết ân điển đã đóng vai trò gì, với luật pháp.

²¹⁹ Bây giờ, chúng ta hãy lấy chỉ một bối cảnh quen thuộc lúc này. Chúng ta sẽ bắt đầu lại.

²²⁰ Nhân tiện, tôi đã mua một cái kính để đọc. Có lẽ tôi có thể... Nếu tôi tình cờ làm rơi một—một cái gì tối nay, tôi có thể thấy để lợm lên. Anh em biết tôi thì...Tôi chỉ còn thiếu hai năm nữa là được năm mươi tuổi, và tôi không còn thấy rõ chữ ở gần, như trước đây. Khi thị lực của tôi...Tôi bắt đầu để ý thấy chữ lờ mờ không rõ nét, tôi nghĩ mình sắp bị mù. Tôi đã đi khám. Bác sĩ bảo, “Không. Anh vừa qua tuổi bốn mươi, anh bạn à.” Ô, ông ấy nói, nếu tôi còn sống tới già, nó có thể quay trở lại, tôi có thể thấy gần trở lại. Ông ấy nói, “Bây giờ, anh có thể đọc Kinh Thánh nếu anh đưa nó ra xa phải không?”

²²¹ Tôi nói, “Vâng.”

²²² Nói, “Sau một thời gian ngắn, anh sẽ không đọc được chữ trong tầm tay mình.”

²²³ Và vì thế tôi—tôi hi vọng bây giờ, trong việc học hỏi này, mà tôi...Quyển Kinh Thánh Collin nhỏ này được in với cỡ chữ

khá lớn. Tôi có thể đọc nó khá tốt. Nhưng khi đi qua những chỗ sâu sắc, quan trọng mà chúng ta phải lấy Tân và Cựu Ước, và liên hệ chúng. Tôi phải lấy quyển Scofield nhỏ. Và tôi quen với quyển Kinh Thánh Scofield, những chỗ ghi chú của nó. Tôi không đọc những ghi chú Scofield bây giờ, bởi vì tôi không đồng ý với Scofield về nhiều lý thuyết thần học của—của ông. Nhưng tôi—tôi thật thích cách nó được trình bày, bởi vì nó thì...Tôi đã dùng nó trong một thời gian dài, và đọc nó, và rất nhiều, cho đến nỗi hầu như tôi biết cách để tìm chủ đề của tôi như thế nào.

224 Quyển này tất cả đối với tôi đều mới, về sự dạy dỗ, và tôi không phải là một giáo sư cho lắm. Nhưng, anh em kiên nhẫn với tôi trong chốc lát, tôi sẽ nói Lẽ thật với anh em theo như tôi biết Nó, dù sao đi nữa.

225 Vậy thì, anh em nên nhớ, Sách này là Phao-lô viết, ông là... Làm sao chúng ta biết là ông? Ông là một giáo sư lớn, trước hết là, hay một học giả lớn. Và ông được huấn luyện trong Cựu Ước. Ai có thể nói cho tôi biết bây giờ chúng ta thấy ai là thầy của ông? [Hội chúng nói, “Ga-ma-li-ên.”—Bt.] Ga-ma-li-ên, một trong những giáo sư nổi tiếng thời đó. Và thế thì Phao-lô, chúng ta thấy, ngày kia...

226 Trước khi ông được gọi là *Phao-lô*, ai có thể cho tôi biết ông tên gì? [Hội chúng nói, “Sau-lơ.”—Bt.] Sau-lơ. Và ông là người có thẩm quyền lớn ở Giê-ru-sa-lem, một người có thẩm quyền sùng đạo. Và ông trở thành một—một người sùng đạo, được đào tạo tốt. Ông có thể nói bốn hay năm thứ tiếng khác nhau, và là một người rất thông minh. Ồ, học vấn và sự khôn ngoan của ông có giúp ích cho ông không? Không. Ông nói ông phải quên hết mọi sự ông biết, để học biết Đấng Christ.

227 Vì thế chúng ta thấy, thế thì, không phải một người thông minh hay một người có học vấn được dùng. Nhưng phải là một—một người mà muốn tự hạ mình trước Đức Chúa Trời, cho dù thế nào đi nữa.

228 Anh em đã biết Dwight Moody thì—thì rất ít học đến nỗi, thành thật mà nói, những bản viết của ông quá tệ theo như tôi biết. Họ phải sắp xếp lại những sứ điệp của ông, mọi lúc. Ông—ông là một tác giả yếu kém, rất ít học như vậy.

229 Anh em có biết rằng Phi-e-rơ và Giăng trong Kinh Thánh, rất ít học đến nỗi thậm chí họ không thể viết được tên của chính mình, và không biết nó nằm trước mình không? Sứ đồ Phi-e-rơ, người nắm giữ những chìa khóa của Vương Quốc, không biết ký tên mình. Hãy suy nghĩ về điều đó. Kinh Thánh đã nói, rằng, “Ông thì dốt nát và không học.” Vậy, điều đó cho tôi một cơ may. A-men. Vâng, thưa quý vị. Việc đó đã xảy ra như vậy, để cho thấy rằng Đức Chúa Trời có thể làm điều đó qua một người.

230 Vậy thì, và chúng ta thấy, ngay khi Phao-lô có kinh nghiệm lớn...Tôi muốn hỏi anh em. Đó có phải là một kinh nghiệm để đến với Đấng Christ không? Mọi người có một kinh nghiệm không? [Hội chúng nói, “Có.”—Bt.] Vâng, thưa quý vị. Vâng, thưa quý vị. Nó là một sự Sanh ra. Nó là một kinh nghiệm. Và vì thế chúng tôi đã ở trong một Trường Cao đẳng Lutheran, cách đây không lâu...

231 Tôi có được đặc ân chiều hôm nay, đến muộn, lẽ ra phải ở đó lúc mười hai giờ, để dùng bữa tối với—với Tom Haire. Bao nhiêu anh chị em đã nghe nói về ông, chiến binh cầu nguyện, nổi tiếng, người Ái Nhĩ Lan ấy? Và ông đã ở cùng Anh Epp này, trên chương trình của mình, và xuất hiện tại đây trong nhiều nơi ở nước Mỹ. Và tôi đã dùng bữa tối với ông ngày hôm nay. Và chúng tôi...Tôi gần như trễ khoảng ba giờ. Lúc đó khoảng ba giờ rưỡi, bốn giờ kém mười lăm, khi chúng tôi ăn tối. Nhưng tất cả đều ổn. Và chúng tôi đã thảo luận về những điều này, về làm thế nào mà Đức Chúa Jêsus Christ là Đầu của mọi sự.

232 Vậy thì, khi Phao-lô tìm thấy điều này, ông đã có kinh nghiệm này. Và rồi trước khi ông chấp nhận kinh nghiệm này, ông phải trở lại với Kinh Thánh. Và chúng ta thấy rằng ông—rằng ông đã rời khỏi để đi đến đất nước khác, và ở lại đó trong ba năm, nghiên cứu Kinh Thánh, để thấy kinh nghiệm của mình có đúng không.

233 Vậy thì, chúng ta nhận thấy rằng ông có một việc lớn phải đối diện. Ông phải trở về và nói cho hội thánh của mình biết, tất cả dân sự, chính những việc mà đã bị ông bắt bớ là đúng.

234 Anh em đã phải làm điều gì giống như thế không? Chắc chắn, gần như tất cả đã làm, phải trở lại và nói, “Những người mà chúng ta đã gọi là ‘thánh quá máu,’ tôi đã thấy, họ thì đúng.” Hiểu không? Chính là thế. Chúng ta chỉ phải quay lại. Và các sự

việc mà chúng ta đã từng ghét bỏ, bây giờ chúng ta yêu mến. Đó là sự cải đạo, một việc lạ lùng, kỳ lạ.

²³⁵ Vậy thì, tôi đã trình bày điều đó, về “thánh quá máu.” Không có việc như vậy. Không có việc như vậy. Nhưng, người ta gọi những người đó, những người thánh khiết đó như thế. Nhưng không có những thánh quá máu. Không có chuyện như thế. Không có báo cáo nào trong bất cứ hội thánh nào từng báo cáo như thế, theo như tôi có thể biết, của chín trăm sáu mươi mấy giáo phái khác nhau. Không có giáo phái nào như là thánh quá máu. Nó chỉ là một—một cái tên mà ma quỷ gán cho Hội thánh.

²³⁶ Nhưng người ta gọi họ, trong thời đó... Bao nhiêu anh chị em biết người ta đã gọi họ là gì trong thời Phao-lô không? Những người dị giáo. Anh em biết *dị giáo* là gì không? “Điên rồ.” Đó là những người điên rồ. Vì vậy, tôi chỉ muốn được gọi là một “thánh quá máu” cũng như một kẻ “dị giáo.” Còn anh em? Vậy nếu họ—nếu họ đã bị gọi thế, và vui mừng!

Và Chúa Jêsus đã phán với chúng ta làm gì về việc đó? Ngài phán, “Hãy vui vẻ, và nức lòng mừng rỡ; vì phần thưởng các người ở trên Trời sẽ lớn lắm, vì người ta cũng từng bắt bớ các đấng tiên tri trước các người như vậy.” Họ đã làm điều đó.

²³⁷ Ngài phán, “Hãy nức lòng mừng rỡ.” Bất cứ điều gì mà *nức lòng* là “phấn chấn hân hoan,” thật vui mừng. Và các môn đồ, khi họ được thấy xứng đáng để chịu sỉ nhục vì Danh của Chúa Jêsus, thì họ vui mừng hơn hở để có thể chịu sỉ nhục vì Danh Ngài.

²³⁸ Và ngày hôm nay, nhiều người ngày nay, nếu họ tình cờ bị gọi là thánh quá máu, người ta sẽ sợ hãi, “Chao ôi! Có lẽ mình sai, ngay từ đầu rồi.”

Nhưng họ thì vui mừng về điều đó, “Ồ, chao ôi, chịu đựng vì Danh Ngài!”

²³⁹ Còn bây giờ, trong thế kỷ thứ hai, người ta gọi họ là “*những người mang thập tự giá*.” Đó là vì Cơ-đốc nhân thường mang thập tự giá trên lưng, cho thấy họ bị chịu khổ hình với Đấng Christ. Người ta gọi họ là *những người mang thập tự giá*. Bây giờ tôi biết người Công giáo tự xưng điều đó, nhưng đó không phải là giáo hội Công giáo. Chính là giáo hội Tin Lành trước đây nó bị gọi

là giáo hội Kháng cách. Nó chẳng chống lại điều gì ngoài tội lỗi. Lý do nó được gọi là giáo hội Kháng cách bởi vì nó đã chống lại giáo—giáo điều Công giáo. Nhưng đó là một... Nó, vẫn là, nó là phi giáo phái vào lúc đó, khi họ bị gọi là *người mang thập tự giá*.

²⁴⁰ Cứ tìm hiểu lịch sử của Josephus và các trước giả khác, và *Hai Babylon* của Hislop, và vân vân, anh em sẽ thấy rằng điều đó đúng, rằng họ không phải là hội thánh. Giáo hội đầu tiên lập thành tổ chức, đã từng có, là giáo hội Công giáo, khoảng ba trăm năm trước, lúc nhóm của—của những sứ đồ cuối cùng còn sống. Khoảng ba trăm năm sau, giáo hội Công giáo đã thành lập tổ chức. Và một sự bất bớ đã xảy ra, và ép buộc dân chúng phải vào giáo hội Công giáo, và họ có một giáo hội và nhà nước, kết hợp với nhau.

²⁴¹ Đó là sau khi, cái gọi là, sự cải đạo của Constantine, từ ngoại giáo đến Công giáo. Nhưng, nếu người nào từng đọc lịch sử của ông, ông ta đã không được cải đạo, với những việc ông đã làm. Ô, chao ôi! Điều duy nhất ông từng làm có tính cách tôn giáo là cho đặt cây thập tự trên nhà thờ Saint Sophia. Đó là điều duy nhất ông đã làm, hành động có tính cách sùng đạo. Ông là một—một người đòi truy tội lỗi. Nhưng họ gọi điều đó như là sự cải đạo của—của ông. Gần như so sánh với cái gọi là những sự cải đạo nào đó ngày nay.

²⁴² Bây giờ, nhưng, chúng ta thấy, khi Phao-lô được cải đạo và có kinh nghiệm chân thật này, ông đã hoàn toàn quay trở lại.

Và, anh em biết đấy, *sự cải đạo* có nghĩa là “quay lại.” Anh em đang đi con đường *này*, thì quay lại và bắt đầu đi lại con đường *này*. Vâng, thưa quý vị. Nó là một sự thay đổi hoàn toàn, thay đổi hẳn thái độ.

²⁴³ Và Phao-lô, ngay khi ông được cải đạo, trước khi ông có thể có kinh nghiệm của mình...Vậy thì, ông đã có một từng trải tuyệt vời.

Vậy thì, tôi tin, khi anh em tin nhận Đấng Christ, làm Đấng Cứu Rỗi cá nhân mình, đó là một kinh nghiệm. Tôi tin, sự vui mừng về việc biết tội mình được tha thứ, thật sự rung động, hoàn toàn tấm lòng anh em.

244 Nhưng sau đó khi Đức Thánh Linh phước hạnh giáng xuống, đó là một kinh nghiệm, sự Sinh ra mới đó, mà anh em sẽ không bao giờ quên. Anh em trở nên một Con cái của Đức Chúa Trời. Và đây là điều nó làm.

“Làm thế nào anh biết điều đó, Anh Branham?”

245 Vậy thì, đây là những bài học dạy dỗ. Nhiều người, những tín đồ Giám Lý, cố gắng nói, “Họ la lớn khi họ có Điều đó.” Ồ, được rồi. Nếu anh em có Nó, và la lớn, được lắm. Bởi vì anh em la lớn, không phải là một dấu hiệu anh em đã có Nó, vì nhiều người cũng la lớn mà không có Nó.

246 Những người Ngũ Tuần nói, “Họ nói tiếng lạ. Họ có Nó.” Điều đó cũng ổn. Nếu anh em nói tiếng lạ, và có Nó, ổn thôi. Nhưng anh em có thể nói tiếng lạ mà vẫn không có Nó. Thế thì sao?

247 Vậy thì, anh em thấy, rốt lại, đó là kinh nghiệm về sự vượt qua sự chết để đến với Sự sống; khi mọi sự cũ đã qua đi, và mọi sự trở nên mới. Đấng Christ trở nên thật. Những sự cũ ra đi, những gốc rễ cũ của ham muốn xác thịt. Anh em biết cách làm thế nào để đào một cái rễ ra không? Chúng ta thường lấy cái cuốc và cứ đào xuống nơi đó, và đào cho tới khi không một chút rễ nào còn lại trong đó. Và họ nói, “Nếu có rễ dằng nào châm ra trong anh em, hãy đào nó ra.” Đúng thế. Đó là những gì Đức Thánh Linh làm, đào hết rễ ra. Hãy đào chúng ra. Chất nó thành đồng; đốt đi. Hãy giữ sạch chúng đi. Rồi anh em có được một vụ mùa tốt, nếu chúng ta làm thế.

248 Vậy thì, Phao-lô biết rằng điều gì đó đã xảy ra, vì thế ông đi xuống xứ Ả Rập, và ở đó nghiên cứu trong ba năm về mọi đấng tiên tri trong Cựu Ước, cách các nhà tiên tri đã nói tiên tri như thế nào. Rồi ông tìm thấy Đó hoàn toàn là Lẽ thật.

249 Bây giờ, so sánh điều đó với ngày nay, đây, về kinh nghiệm này mà chúng ta đã có trong hội thánh nhỏ bé này ở đây: về Ngôi sao Mai xuất hiện nơi xa kia, Ánh sáng lớn ấy chiếu xuống, điều đó báo trước và tỏ cho thấy những sự việc xảy ra. Anh em biết đấy, điều đó tuyệt diệu. Nhưng người anh em đang hầu việc của tôi bảo tôi, “Đó là của ma quỷ.” Và tôi—tôi không thể hiểu được điều đó.

250 Vì thế, tôi đã không nói gì về điều đó cho tới một đêm, có một kinh nghiệm đã xảy ra ở Nhà máy xay Green, ở Indiana, khi Thiên sứ của Chúa bước ra nền nhà và đứng đó, và chứng minh nó bằng lời Kinh Thánh. Thế thì điều đó cháy lên. Rồi nó bắt đầu hành động.

251 Và không lâu hơn Chúa nhật vừa rồi, chúng ta đã thấy những dấu hiệu không thể sai lầm về Đức Chúa Jêsus Christ, Đấng có thể lấy một người đã không bước đi, và không...Thần kinh thẳng bằng của người ấy đã chết, khi bệnh viện Mayo và các bác sĩ giỏi nhất nói, “Xong rồi, không thể hoạt động mãi mãi.” Và người mù đang ngồi; đã đứng dậy bước ra khỏi tòa nhà, đẩy xe lăn của mình xuống những bậc cấp, có thể bước đi và thấy như bất cứ người nào khác. Điều đó cho thấy rằng đó là quyền năng của Đức Chúa Jêsus phục sinh. Nó đấy. Ngài hôm qua, ngày nay, và cho đến đời đời không hề thay đổi.

252 Vậy chúng ta há chẳng phải là nhóm người hạnh phúc tối nay sao, biết rằng Đức Chúa Trời đã chứng thực kinh nghiệm lớn mà chúng ta có này, được so sánh với Kinh Thánh Ngài và với những lời hứa? Do đó chúng ta nên nức lòng mừng rỡ. Và rồi chúng ta nhận biết, rằng trong chương 2, chúng ta thấy, “Chúng ta không nên để những điều này...Chúng ta không nên trễ nãi những điều này.” Chúng ta phải nắm giữ chặt những điều đó.

*Và làm sao chúng ta sẽ tránh khỏi được, nếu chúng ta
xao lãng sự cứu chuộc lớn dường ấy;...*

253 Chúng ta sẽ làm gì trong Ánh sáng của Lời Đức Chúa Trời, khi chúng ta đứng ở Tòa Phán xét? Anh em không thể nói, “Tôi không hề biết điều gì khác.” Ồ, có, quý vị biết. “Ồ, vậy thì, Anh Branham có thể đã sai.” Điều đó đúng. Nhưng Đức Chúa Trời không sai. Lời Ngài không sai. Và cứ nghĩ đi, về việc giống như vậy, Kinh Thánh, đã từng sống trong các sứ đồ, đang sống lại. Ồ, đáng chúc tụng Danh Chúa!

254 Khi tôi nghĩ rằng mình đã bốn mươi tám tuổi, gần năm mươi, và thời trai trẻ của tôi đã trôi qua, và vân vân; biết rằng từ khi còn bé tôi đã có Lời Hứa phước hạnh này, và tuyên bố Điều đó với anh em và chị em của tôi; và thấy hàng ngàn người trong số họ đã ra khỏi sự tối tăm theo đúng nghĩa đen, biết rằng chúng

ta đang đi về Nhà Đồi đồi của chúng ta, với những người được phước. “Và nếu nhà tạm trên đất này hư nát,” trước khi tôi hoàn tất việc giảng dạy, “có một nhà đang chờ đợi chúng ta nơi xa kia.” Halêlugia! Biết rằng có hàng chục người đang ngồi đây, mà, nếu họ lia khỏi đồi này ngay bây giờ; trước khi chúng ta có thể đem thân thể họ đến cho người lo việc mai táng, họ sẽ ở trong thân thể vinh hiển nơi xa kia rồi, mừng rỡ với các thánh đồ của Đức Chúa Trời, ở trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời rồi, để sống đời đời. Với sự chứng thực tuyệt đối, trọn vẹn rằng điều đó như vậy! A-men.

²⁵⁵ Ồ, điều đó sẽ làm cho tín đồ Trưởng Lão la lớn vì sung sướng! Điều đó đã xảy ra vào Chúa nhật, phải không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Họ là tín đồ Trưởng Lão. Chắc chắn, sẽ nghĩ vậy. Ồ, không lạ gì nhiều người thật cảm xúc! Tại sao, nếu anh em có cảm xúc từ việc đánh banh hay ném bóng rổ, huống chi điều đó khiến anh em cảm xúc biết bao khi biết rằng mình đã vượt qua sự chết mà đến với Sự sống, rằng anh em là một Tạo vật mới trong Đấng Christ! Anh em biết điều đó bởi cách Đức Thánh Linh dẫn dắt anh em ra khỏi sự hiểm độc, và xảo trá, và thù hằn, và mọi sự thuộc về thế gian. Và tấm lòng của anh em đặt trọng tâm trên Đấng Christ. Đó là các động cơ của anh em. Anh em chỉ nghĩ thế thôi trong tâm trí, trong lòng, suốt ngày và đêm. Khi anh em đi ngủ vào ban đêm, và đặt tay phía sau, giống như thế này, và chỉ nằm đó và ngợi khen Ngài cho tới khi ngủ. Thức dậy, vào một buổi sáng, vẫn ngợi khen Ngài. A-men. Ồ, chào ôi!

²⁵⁶ Tôi đã cố gắng ngợi khen Ngài. Vào buổi sáng, chúng tôi thức dậy lúc bốn giờ sáng, Anh Wood và tôi, đi ra vào sáng sớm, đi săn sóc nhám. Tôi ngợi khen Ngài dưới mỗi cây, tôi nghĩ, tôi đã đến. Tôi không thể thấy một cây, mà không ngợi khen Ngài. Suy nghĩ, Ngài đã trồng cây đó. Thấy một con châu chấu nhỏ bay lên; Ngài biết con châu chấu đó. “Ồ,” anh em nói, “vô lý, Anh Bill à.” Ồ, không, không phải. Ngài biết mỗi con sóc nhám ở đâu. Ngài biết mọi con bướm ở đâu.

²⁵⁷ Ồ, có lần, Ngài cần một ít tiền, và Ngài phán, “Hỡi Phi-e-rơ, có một con cá, cách đây một lát, đã nuốt một đồng bạc, thật đủ như chúng ta cần. Hãy đi câu nó. Ta sẽ sai nó đi qua đó. Hãy lấy đồng

bạc đổ ra khỏi miệng nó, vì tự nó, không thể dùng đồng bạc đó. Rồi hãy đi nộp thuế cho Ta với người.” A-men.

258 Và vài tuần trước, tôi thấy một con cá nhỏ bị giết, nằm trên mặt nước. Hết thấy anh em đã nghe câu chuyện đó. Có Anh Wood, và em trai của anh và họ ở đây làm chứng điều đó. Con cá nhỏ ấy đang nằm chết được nửa giờ đồng hồ, trên mặt nước, với ruột nó trôi ra khỏi miệng. Và Đức Thánh Linh lớn đã giáng xuống, sau khi Ngài phán, ngày hôm trước, “Người sẽ thấy sự sống lại của một con vật bé nhỏ.” Và sáng hôm sau khoảng, sau khi mặt trời vừa mọc một chút, chúng tôi thấy con cá nhỏ ấy, cách đó không xa. Khi Thánh Linh của Chúa giáng xuống, và nói, “Hỡi cá, Đức Chúa Jêsus Christ cho người khỏe mạnh.” Và con cá chết đó, đã trôi trên mặt nước trong nửa giờ, đã sống lại và bơi nhanh như có thể được. Ô, đáng chúc tụng Danh Chúa. Ngài tuyệt vời biết bao!

259 Không lạ gì Phao-lô có thể nói, rằng, “Ngài là Thầy Tế Lễ theo ban Mên-chi-xê-đéc.” Ngài là Mên-chi-xê-đéc. “Mên-chi-xê-đéc không có ngày mới bắt đầu. Ngài không có năm cuối rồi. Ngài không có ngày đầu mới sanh cũng không có năm rốt qua đời. Ngài không cha không mẹ.” Vì vậy, Ngài không thể là ai khác. Như Ngài đã có, Ngài hiện đang sống tới nay. Vì thế, là một hình bóng duy nhất của Sự sống Đời đời, và điều đó thuộc về Đức Chúa Trời.

260 Tối hôm qua khi chúng tôi có sự thảo luận, một anh em không thể hiểu được ba ngôi hiệp một của Đức Chúa Trời, và chúng tôi đã nói về điều đó như thế nào. Làm sao mà Chúa Jêsus đứng ở đó, Một Người, khoảng ba mươi tuổi. Và Ngài phán...

Họ nói, “Ồ, tổ phụ chúng tôi đã ăn ma-na trong đồng vắng.”

261 Ngài phán, “Và họ, mọi người, đều chết.” Nhưng Ngài phán, “Ta là Bánh Sự Sống đến từ Đức Chúa Trời trên Trời, mà người nào ăn sẽ chẳng hề chết.”

262 “Ồ,” họ nói, “tổ phụ chúng tôi uống nước từ Vầng Đá trong đồng vắng.”

263 Ngài phán, “Ta là Đá Ấy.” Một Người ba mươi tuổi. Phán, “Áp-ra-ham đã vui mừng thấy ngày của Ta.”

264 “Ồ,” nói, “vậy thì Thầy muốn nói rằng Thầy già như Áp-ra-ham, trong khi Thầy chưa được năm mươi tuổi, và muốn nói rằng Thầy đã thấy Áp-ra-ham người mà đã chết cách đây tám trăm năm sao? Chúng tôi biết rằng Thầy bị quỷ ám lúc này. Thầy bị điên.” Đó là những gì...Đó là điều *ma quỷ* muốn nói, “một người điên.” Nói, “Thầy bị quỷ ám, và Thầy bị điên.”

265 Ngài phán, “Trước khi có Áp-ra-ham, đã có TA LÀ.”

266 Đó là Ngài là ai. Ngài không chỉ là một con người, cũng không phải là đấng tiên tri. Ngài là Đức Chúa Trời, Đức Chúa Trời ngự trên thế gian này trong thân thể xác thịt được gọi là “Jésus,” Con—Con của Đức Chúa Trời hóa thân làm người. Đó chính xác là Ngài.

267 Bây giờ, chúng ta thấy Ngài ở đây, trong phần cuối cùng này, để kết thúc chương 2, mà tôi muốn đi đến, bắt đầu với câu thứ 16, hay câu thứ 15.

Và giải thoát họ...vì sợ sự chết—sự chết bị cầm trong vòng tôi mọi trọn đời.

Đó là điều ông nói rằng Chúa Jésus đã làm, rằng Ngài đến để giải thoát mọi người khỏi vòng tôi mọi, là những người sợ sự chết trọn đời.

268 Vậy thì không cần sợ sự chết. Dĩ nhiên, bây giờ, chúng ta không sợ; chúng ta, không một ai trong chúng ta muốn, điều chúng ta gọi, *chết*. Nhưng anh em biết rằng nếu một người được sanh lại người ấy không thể chết không? [Hội chúng nói, “A-men.”—Bt.] Làm sao người ấy có thể có Sự sống Đời đời và rồi chết? Ngài không thể làm điều đó. Điều duy nhất đó là sự chết, chữ *sự chết*, có nghĩa là “sự phân rã.” Vậy thì người ấy sẽ phân rã khỏi sự hiện diện của mắt chúng ta. Nhưng người ấy luôn luôn ở trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời, và sẽ luôn luôn như vậy. Vì thế, sự chết là một việc khó. Sự chết là một điều vinh hiển. Sự chết là điều đem chúng ta vào trong sự Hiện diện của Đức Chúa Trời.

269 Nhưng bây giờ, dĩ nhiên, chúng ta, là con người, bước đi trong những yếu tố tối tăm này ở đây, chúng ta—chúng ta không hiểu nó như chúng ta nên hiểu. Và, dĩ nhiên, khi những cơn đau

nhói của sự chết đến, nó làm cho chính con người thánh nhất trong chúng ta cũng sợ hãi và lui đi. Nó làm cho Con Đức Chúa Trời nói, “Xin cho chén này lìa khỏi được không?” Thật là điều kinh khủng. Đừng hiểu nó sai lạc. Bởi vì chúng ta...Đó là sự hình phạt của tội lỗi, là sự chết, và nó phải là khủng khiếp.

Nhưng nếu chúng ta có thể nhìn vượt xa khỏi bức màn, nơi xa kia, đó là nơi nó ở. Chúc tụng Chúa! Thật phía bên kia bức màn, đó là nơi con người muốn nhìn tối nay. Bé Anna Mae Snelling và họ thường hát bài ở đây, “Chúa ôi, Xin Cho Con Nhìn Qua Bên Kia Bức Màn Thời Gian.” Mọi người đều muốn thấy điều đó.

²⁷⁰ Bây giờ, bây giờ chúng ta ở đây, trong câu 16. “Vì quả thật Ngài đến...”

Vì quả thật không phải Ngài đến vừa giúp Ngài, dựa trên bản chất của các thiên sứ; bèn là Ngài đến vừa giúp dòng dõi của Áp-ra-ham.

²⁷¹ Ồ, chúng ta muốn nắm giữ điều đó lần nữa bây giờ. Bây giờ chúng ta đang đến ngay tới...Vì, phần đầu của chương 3 này, phần cuối của nó, giới thiệu về việc “ngày đó dành cho ngày sa-bát,” dành cho Chúa nhật sắp đến này.

²⁷² Bây giờ hãy xem.

...Ngài không phải đến...bản chất của các thiên sứ;...

Vậy thì, ai là “Ngài,” mà ông đang nói về? Đấng Christ. Ai là Đấng Christ? Đức Chúa Trời, Logos của Đức Chúa Trời.

²⁷³ Bây giờ xin để tôi giải thích điều này lần nữa, để anh em tin chắc. Đức Chúa Trời không phải là ba Đức Chúa Trời. Ba ngôi của Đức Chúa Trời là Một. Cha, Con, Thánh Linh, không có nghĩa là có ba Đức Chúa Trời khác nhau. Nếu là thế, thì chúng ta là dân ngoại giáo. Đó là lý do người Do Thái không thể hiểu. Chưa bao giờ điều đó được dạy trong Kinh Thánh. Vậy thì, nó được dạy trong giáo hội Công giáo, hoàn toàn, đó là chỗ phép báp-têm theo ba ngôi hiệp một xảy đến.

²⁷⁴ Ở châu Phi họ làm phép báp-têm cho các bạn ba lần mặt hướng về phía trước: một lần vì Đức Chúa Cha; một lần vì Đức Chúa Con; một lần vì Đức Chúa Thánh Linh. Vậy thì, đó là một

sự sai lầm. Không có sự dạy dỗ như thế về điều đó trong Kinh Thánh. Hiểu không?

²⁷⁵ Và bây giờ, đó là—đó là những gì họ nghĩ. Điều đó xảy ra qua Luther; ra từ Luther, đi vào Wesley; cho đến các thời đại như nó tiếp tục. Nhưng nó không bao giờ là sự dạy dỗ Kinh Thánh. Nó luôn luôn là một sai lầm, từ khi nó bắt đầu.

²⁷⁶ Vậy thì, vì thế, Đức Chúa Trời đã có từ ban đầu. Trước khi có một tia sáng nào, trước khi từng có một nguyên tử, trước khi từng có một ngôi sao, trước khi có điều gì có thể thấy được, Đức Chúa Trời đã làm đầy đầy mọi không gian. Và trong Đó không có gì ngoài sự tinh sạch: tình yêu thương tinh sạch, sự thánh khiết tinh sạch, sự công bình tinh sạch. Đó là Thánh Linh. Ngài bao phủ cả không gian hết thảy từ Cõi Đời đời, nơi mà chúng ta không thể hiểu được Nó. Nó vượt xa ngoài bất cứ điều gì chúng ta có thể tưởng tượng.

²⁷⁷ Giống như qua cái gương đó, chúng ta có thể thấy một—một trăm mấy chục triệu năm ánh sáng. Hãy suy nghĩ về điều đó. Một trăm triệu năm ánh sáng. Và ánh sáng—ánh sáng đi lại khoảng tám ngàn dặm một giây. Và một trăm triệu năm ánh sáng...Cứ nghĩ sẽ có bao nhiêu dặm. Anh em thậm chí không thể đếm được. Anh em có thể lấy một dây những số chín và cho nó chạy quanh Jeffersonville, và anh em vẫn không thể đếm được bao nhiêu dặm trong hàng dặm. Suy nghĩ về điều đó. Và vượt xa đó vẫn là những ngôi sao và những hành tinh. Và Đức Chúa Trời, trước khi từng có một trong những ngôi sao đó, đã có Ngài. Hiểu không?

²⁷⁸ Và vậy thì Logos đã đi ra từ Đức Chúa Trời, mà là—là Logos, tất cả điều này bắt đầu hình thành một—một hình dáng thân thể. Và hình dáng thân thể này được gọi, theo sự dạy dỗ của học giả, là Logos, Logos đã ra từ Đức Chúa Trời. Nói cách khác, một—một từ tốt hơn về điều đó, là những gì người ta gọi là thân thể thuộc linh. (Thân thể thuộc linh là một thân thể con người được vinh hiển.) Không hoàn toàn với thịt và huyết như nó sẽ có trong giai đoạn vinh hiển của nó, nhưng nó thuộc về một hình thể của thân thể con người mà không ăn, cũng không uống, nhưng nó là—nó là một thân thể, một thân thể mà đang chờ đợi chúng ta ngay khi chúng ta lìa khỏi thân thể này. Vậy thì, ở trong đó, chúng ta bước

vào trong thân thể đó. Và đó là loại thân thể mà Đức Chúa Trời đã có, vì Ngài đã phán rằng, “Chúng ta hãy làm nên loài người như hình chúng ta và theo tượng chúng ta.”

²⁷⁹ Vậy thì, khi con người bước vào trong thân thể đó, con người đã quản trị hết thủy loài cá biển, và chim trời, và—và các loài thú ngoài đồng. “Và lúc đó chẳng có một người nào cày cấy đất,” Sáng thế ký 2. Ngài đã dựng nên người nam và người nữ, nhưng không có người nào canh tác đất đai.

Thế thì Đức Chúa Trời đã dựng nên con người ra từ bụi đất. Ngài ban cho người ấy một bàn tay giống như một—giống như một con tinh tinh. Ngài ban cho con người một bàn chân giống như con gấu. Ngài ban cho người, Ngài đã tạo nên người, giống như hình. Và thân thể thuộc về đất này ở trong hình của đời sống thú vật, và nó được làm ra từ cùng loại vật chất ấy. Thân thể anh em được dựng nên cùng loại vật liệu như của con ngựa, hay con chó, hoặc bất cứ giống gì như thế. Nó được dựng nên từ những chất can-xi, bô-tat, chất khí, ánh sáng vũ trụ. Anh em thật sự không...Mọi xác thịt giống như thế không phải cùng xác thịt; nó là xác thịt khác nhau, nhưng nó được làm ra từ bụi đất của thế gian là nơi nó đến.

Tuy nhiên, sự khác nhau giữa thú vật và con người, Đức Chúa Trời đặt một linh hồn vào trong con người, và Ngài không đặt linh hồn vào trong thú vật. Bởi vì, linh hồn đã có trong con người là con người thuộc linh ấy.

Ồ, tôi—tôi sẽ không bao giờ đến với...bài học này được, nhưng tôi phải đưa ra điều này.

²⁸⁰ Hãy xem. Anh em còn nhớ khi Phi-e-rơ ở trong tù, và Thiên sứ của Chúa đã đến mở cửa không?

²⁸¹ Chúng tôi đã đi qua siêu thị ở trên đây, ngày nọ, và cửa mở ra ngay phía trước chúng tôi. Tôi nói, “Anh biết đấy, Kinh Thánh đã có nói điều đó trước tiên.” Hiểu không? Bấy giờ, cánh cửa, đã tự động, mở ra.

²⁸² Và khi Phi-e-rơ bước ra, đi ra ngay bên những người lính canh này, họ bị mù với ông. Ông đi qua người lính gác bên trong, người lính gác bên ngoài, đi ra hành lang, qua bức tường, ra

ngoài đường phố. Và không người nào trong bọn họ biết ông là ai. Và không trả bất cứ...Họ nghĩ ông là lính canh khác hay điều gì đó. Họ...Ông chỉ đi qua, và cửa tự động mở ra, khi ông đi ra, và đóng lại đằng sau. Và khi ông đi ra ngoài đó, ông nghĩ mình đã nằm mơ. Và ông đi đến nhà của Giăng Mác, nơi họ đang có buổi nhóm cầu nguyện. Và ông gõ cửa...[Anh Branham gõ trên bục giảng. Bảng trống—Bt.]...ở giữa anh em.

283 Ô, Ngài đầy vinh hiển. Ngài tuyệt vời.

Vậy thì, ồ, Ngài đã không được dựng nên trong hình thức của một thiên sứ; nhưng Ngài đã đến...*dòng dõi Áp-ra-ham*. Đức Chúa Trời đã trở nên *dòng dõi Áp-ra-ham*.

284 Bây giờ, nếu chúng ta có thì giờ, đi trở lại và cho thấy cách Ngài đã làm điều đó trong Giao ước! Anh em đã nghe tôi giảng về điều đó, nhiều lần, cách mà con người lấy những con vật ấy và cắt ra từng phần, và thả chim cu đất và bồ câu bay đi. Rồi người ấy nhìn, và để ý một làn khói nhỏ, kinh khủng màu đen, là sự chết. Kế đó, một lò lửa đầy khói, địa ngục. Nhưng, vượt ra ngoài điều ấy, một Ánh sáng nhỏ màu trắng bay lên. Và ánh sáng trắng ấy di chuyển đến giữa từng phần vật hi sinh đã cắt ra, tỏ cho thấy những gì Ngài sẽ làm. Và Ngài nhậm lời thề, khi Ngài làm điều đó, và Ngài đã viết một Giao ước, tỏ cho thấy những gì Ngài sẽ làm.

285 Và Ngài, Đức Chúa Jêsus Christ, đến thế gian; Đức Chúa Trời, *Em-ma-nu-ên*, “Đức Chúa Trời ở trong xác thịt.” Và tại Đồi Sọ, Ngài bị xé ra từng phần. Và Thánh Linh Ngài trở lại trên Hội thánh. Và thân thể Ngài được cất lên và ngự trên Ngai của Đức Chúa Trời.

Ngai của Đức Chúa Trời! Đấng ngự trên Ngai là Đấng Phán Xét. Chúng ta biết điều đó. Ô, Sự Phán xét ở đâu? Cha đã ban cho...Ngài không phán xét người nào. Nhưng Cha đã giao mọi sự phán xét cho Con. Ngài là vậy. Và Sự sống Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm, ngự trên đó với thân thể của chính Ngài, như một của lễ hi sinh, để bào chữa cho sự xưng tội của chúng ta. A-men. Thưa anh em, việc ấy đặt điều gì đó vào trong anh em.

286 Để ý, “Ngài vừa giúp Dòng dõi Áp-ra-ham.” Ngài trở nên một Người. Đức Chúa Trời, đã trở nên xác thịt ở giữa chúng ta, để chuộc chúng ta lại. Nói cách khác, Đức Chúa Trời đã trở nên tội lỗi, để những tội nhân chúng ta có thể trở nên những người dự phần với Ngài. Và khi chúng ta dự phần của Ngài, chúng ta dự phần của Ngài...Chúng ta là những người sống dưới sự hạn chế của thời gian và không gian, chỉ sống được bảy mươi tuổi. Và Đức Chúa Trời đã giáng xuống và trở nên một người trong chúng ta, hữu hạn bảy chục tuổi, vì thời gian được phân bổ của Ngài, hầu cho chúng ta có thể dự phần về Sự sống Đời đời của Ngài. Và khi chúng ta được sanh lại, chúng ta là con trai và con gái của Đức Chúa Trời, và có Sự sống Đời đời, và sẽ không bao giờ bị hư mất.

Ồ, thật là—thật là—thật là Đáng Cứu Rồi phước hạnh biết bao! Ồ, không có cách nào diễn tả điều đó. Không có cách nào để giải thích điều đó. Nó vượt xa sự giải thích. Không người nào có thể giải nghĩa Nó vĩ đại dường nào. “Ngài thật lớn thay! Ngài thật lớn thay!” là đúng.

Nhơn đó Ngài phải trở nên giống như anh em Ngài trong mọi sự,...(Hãy suy nghĩ điều đó)...hầu cho Ngài có thể trở nên Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm hay thương xót và trung tín đối với Đức Chúa Trời,...(Lắng nghe điều này.) ...đặng đền tội cho...tội lỗi của dân sự.

Để đền tội, vậy thì, Đức Chúa Trời, biết sự công bình, phải trở nên không công bình, để cảm thấy một tội nhân là như thế nào, để đi trở về đền tội, qua “sự cầu thay,” và có sự thương xót trên dân sự.

287 Câu kế tiếp, lắng nghe Điều đó ở đây.

Vì trong điều đó chính mình Ngài đã chịu khổ...

288 Đức Chúa Trời không thể chịu khổ trong Thánh Linh. Ngài phải trở nên xác thịt, để cảm thấy sự đau đớn của bệnh tật, cảm thấy sự cảm dỗ của tình dục, cảm thấy sự cảm dỗ của sự ham muốn, cảm thấy sự cảm dỗ của sự đói khát, cảm thấy quyền lực của sự chết. Hầu cho Ngài có thể nhận lấy nó trên chính Ngài để đứng trong sự Hiện diện của Đức Giê-hô-va Thánh Linh cực đại, Thần Linh, không phải Con Người; Thánh Linh, để cầu thay cho

con người với đời sống này. Và Chúa Jêsus đã nhận lấy điều đó, để cầu thay cho chúng ta, vì Ngài biết cảm thấy điều đó thế nào. Khi anh em bị đau ốm, Ngài biết anh em cảm thấy thế nào. Khi anh em bị cám dỗ, Ngài biết anh em cảm thấy thế nào.

289 Bây giờ, anh em có chú ý khi chúng ta bầu một tổng thống, mọi nông dân sẽ bầu cho một tổng thống đã từng là nông dân, vì người đó biết phần khó khăn của đời sống của nhà nông. Hiểu không? Người ấy muốn có người nào đó mà hiểu được.

290 Và trước khi Đức Chúa Trời có thể từng hiểu được; Ngài là Đấng Chí Thánh ấy. Làm sao Ngài có thể hiểu được, sau khi Ngài đã kết tội con người? Bởi sự thánh khiết Ngài, Ngài kết tội con người. Và cách duy nhất Ngài sẽ biết làm thế nào để xưng công bình cho con người là trở nên con người.

291 Và Đức Chúa Trời đã phủ bóng trên người nữ đồng trinh và nàng sanh ra một thân thể, không phải mang dòng máu Do-thái, không phải dòng máu Dân Ngoại, nhưng Chính Huyết của Ngài. Huyết sáng tạo của Đức Chúa Trời, không có chút tình dục nào, trong đó, không có sự ham muốn xác thịt. Và Tế bào Huyết này, được dựng nên trong tử cung của người nữ này, sanh ra Con. Và khi Ngài chịu phép báp-têm bởi Giăng Báp-tít, Giăng nói, “Ta làm chứng, thấy Thánh Linh của Đức Chúa Trời (giống như chim bồ câu) giáng xuống và đậu trên Ngài.”

292 Không lạ gì Chúa Jêsus có thể nói, rằng, “Mọi quyền phép trên Trời dưới đất đều được giao vào tay Ta.” Đức Chúa Trời và loài người trở nên Một. Trời và đất ôm chặt nhau, và Ngài là Đấng có thể cầu thay cho tội lỗi chúng ta. Đó là lý do mà, trong Danh Ngài, sự chữa lành xảy ra. Ngài biết sự đau đớn của anh chị em.

293 Anh chị em đã nghe bài hát cổ, quen thuộc này chưa?

Chúa Jêsus biết sự đau đớn bạn cảm thấy, Ngài
có thể cứu và Ngài có thể chữa lành;
Hãy đem gánh nặng của bạn đến với Chúa và
để nó ở đó.

Đúng thế. Ngài biết.

Khi thân thể chúng ta đau đớn, và sức khỏe chúng ta không thể trở lại,
 Cứ nhớ Đức Chúa Trời trên Trời đáp lời cầu nguyện;
 Chúa Jêsus biết sự đau đớn anh em cảm thấy,
 Ngài có thể cứu và Ngài có thể chữa lành;
 Cứ mang gánh nặng của bạn đến với Chúa và để nó ở đó.

²⁹⁴ Ngài chỉ đòi hỏi thể thôi, “Cứ để nó ở đó.” Tại sao? Ngài là Thầy Tế Lễ Thượng Phẩm của chúng ta đang đứng đây, mà biết anh chị em cảm thấy thế nào. Và Ngài biết cách cầu thay cho anh chị em được trở lại với ân điển, và cách mang lại sức khỏe cho anh chị em. Ngài biết hết mọi điều đó; Ngài đã chịu khổ. Khi anh em không có chỗ để gối đầu; Ngài cũng đã từng như vậy. Khi anh em có một bộ đồ để thay đổi; Ngài cũng giống như vậy. Khi anh em bị làm trò cười, bị bắt bớ; Ngài cũng từng chịu như vậy.

²⁹⁵ Lắng nghe câu cuối nào. Được rồi.

...Ngài có thể cứu những kẻ đó mà bị cảm dỗ vậy.

Hoặc, nói cách khác, Ngài có thể *đảm bảo* cho những người đó, để giúp những người đó, để làm cho những người đó...*để thông cảm* với họ. Bởi vì, Chính Đức Chúa Trời đã trở nên con người, để cảm thấy điều đó.

²⁹⁶ Anh em nên nhớ, đêm nọ, chúng ta há chẳng đã học về điều đó sao? Cách mà Đức Chúa Trời phải...Sự chết có cái vòi trong đó, một sự sợ hãi ở trong nó. “Mọi người vì *sự chết* này bị cầm trong vòng tội mọi trọn đời.” Và rồi Chúa Jêsus đến, hầu cho Ngài có thể lấy cái nọc độc của sự chết ra.

Và khi Ngài đi lên núi, còn nhớ chúng ta đã minh họa điều đó như thế nào không? Những chấm nhỏ màu đỏ trên áo choàng của Ngài, sau một lát hết chảy thấm vào hòa quyện lại thành một chấm lớn, và Huyết thấm ướt Ngài. Thân thể yếu đuối, nhỏ bé của Ngài, Ngài không thể đi xa hơn, và Ngài ngã xuống. Si-môn người Si-ren, một người da màu, đã giúp Ngài mang cây thập tự lên đồi.

Và khi họ đóng đinh Ngài trên thập tự giá, và Ngài kêu lên vì khát nước. Người nào bị mất máu đều cần nước.

²⁹⁷ Còn nhớ không khi tôi giảng đêm nọ về “Con nai, con hươu được thêm khát khe nước, vậy linh hồn tôi cũng mơ ước Chúa, Ôi Chúa”? Nếu con nai bị thương và sống, mất máu, nó phải đi kiếm nước nếu không thì nó sẽ chết.

²⁹⁸ Tôi đã bị bắn, nằm trong một cánh đồng, khi tôi mười bốn tuổi. Và tôi nằm ở đó. Chân tôi nát bét, giống như thịt bằm, vì khẩu súng ngắn cỡ 12. Và tôi đã la lên vì khát, “Ôi, cho tôi uống!” Tôi tê liệt đi; môi tôi tê dại.

²⁹⁹ Người bạn thân của tôi chạy đến vũng nước, dầm lầy, đây các thứ bọ gậy nhỏ lằng quằng. Tôi không quan tâm nó thế nào. Và anh ấy cào nó lên để lấy nước, và tôi cố mở miệng ra, và anh ấy vắt nước từ trong cái mũ lưỡi trai của anh ra như *thế*, vào miệng tôi. Vâng, tôi phải có nước.

³⁰⁰ Ngài đã mất máu. Ngài phán, “Hãy cho Ta uống.” Và họ cho Ngài ném một miếng giấm, và Ngài không uống, và từ chối nó. Ngài là Chiên Con của Đức Chúa Trời chết thay chúng ta, để đền tội cho loài người. Đó là gì? Đức Chúa Trời của Thiên đàng.

³⁰¹ Billy Sunday đã từng nói, rằng, “Mỗi bụi cây đều có các Thiên sứ ở trên đó, nói, ‘Chỉ kéo tay Ngài ra và chỉ ngón tay Ngài, Chúng tôi sẽ thay đổi tình thế.’”

³⁰² Đám người cuồng tín sùng đạo thô bạo đó, được gọi là những học giả Tiến sĩ Thần Đạo, Tiến sĩ Triết học, bước đến cạnh Ngài và nói, “Này, nếu ngươi là Con Đức Chúa Trời! Ngươi đã cứu những người khác; mà không thể cứu chính ngươi. Hãy xuống khỏi thập tự giá, thì chúng ta sẽ tin ngươi.”

³⁰³ Họ không biết rằng họ đang dành cho Ngài một lời khen. Ngài có thể cứu chính Ngài. Nhưng nếu Ngài cứu chính mình Ngài, thì Ngài không thể cứu những người khác. Vì thế, Ngài từ bỏ chính Ngài. Đáng chúc tụng Danh Ngài. Ngài đã từ bỏ chính Ngài, hầu cho tôi có thể được cứu và anh chị em có thể được cứu. Ô, thật là một tình yêu vô song!

³⁰⁴ Ngài đã không phải bị đau ốm. Thân thể quý giá được sanh ra đồng trinh đó không phải bị đau ốm. Nhưng Ngài đã trở nên

đau ốm, hầu cho Ngài có thể biết cách cầu thay cho tôi khi tôi bị đau ốm.

³⁰⁵ Ngài không phải mệt mỏi, nhưng Ngài đã thật mệt mỏi. Tôi đã đọc một câu chuyện lịch sử về điều đó lần nọ, tôi không biết nó có xác thực hay không. “Khi Ngài khiến chàng trai từ Na-in ở đó, sống lại từ kẻ chết, Ngài ngồi trên một tảng đá và rên rỉ vì đau đầu,” bởi vì Ngài phải mang sự đau ốm của chúng ta.

³⁰⁶ Ngài phải mang tội lỗi của chúng ta, và ở đó Ngài đã chết, và trên Đồi Sọ khi con ong già và sự chết đã cắm nọc độc của nó vào. Ai cũng biết, khi con ong đâm vòi nó vào, nó không thể rút vòi ra được nữa. Khi con ong bay đi hoặc côn trùng nào mà chích, khi nó đâm vòi của nó vào, nó kéo vòi ra. Nó vẫn là con ong nhưng nó không còn vòi. Điều duy nhất nó có thể làm là gây tiếng vang và tạo ra nhiều tiếng ồn.

³⁰⁷ Đó là điều duy nhất mà sự chết có thể làm với người tin, là tạo ra nhiều tiếng ồn. Nhưng, halêlugia, chúc tụng Danh Chúa, Ngài đã cắm nọc độc của sự chết đó vào trong xác thịt của chính Ngài. Đấng Em-ma-nu-ên đã làm điều đó. Đã sống lại, vào ngày thứ ba, lắc cho nọc độc đó rơi ra ở đó, và là Đấng Bất Tử tối nay. Và Thánh Linh Ngài đang ở trong tòa nhà này, và Ngài chứng minh chính Ngài đang sống động giữa chúng ta. Đó là Đấng Mê-si của chúng ta. Đó là Đấng Cứu Rỗi đây phước hạnh của chúng ta.

HÊ-BO-RO, CHƯƠNG HAI ³ VIE57-0828

(Hebrews, Chapter Two ³)

LOẠT BÀI SÁCH HÊ-BO-RƠ

Sứ điệp này được giảng bởi Anh William Marrion Branham, được ban phát bản gốc bằng tiếng Anh vào tối thứ Tư, ngày 28 tháng Tám, năm 1957, tại Đền tạm Branham ở Jeffersonville, Indiana, U.S.A., được lấy từ một băng ghi âm từ tính và được in nguyên văn bằng tiếng Anh. Bản dịch Tiếng Việt này được in và phân phát bởi Cơ quan xuất bản Voice Of God Recordings.

VIETNAMESE

©2021 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Thông báo bản quyền

Tác giả giữ bản quyền. Sách này có thể được in tại nhà dành cho việc sử dụng cá nhân hay được phát ra, miễn phí, như một công cụ để truyền bá Phúc Âm của Chúa Jêsus Christ. Sách này không được bán, sao chép trên quy mô lớn, đăng trên trang web, lưu trữ trong hệ thống phục hồi, dịch sang những ngôn ngữ khác, hay sử dụng dành cho việc xin ngân quỹ mà không có sự cho phép được viết rõ ràng của Voice Of God Recordings®.

Để biết thêm thông tin hay tài liệu có sẵn khác, xin vui lòng liên hệ:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org